

Az emberek összetolultak a zajra és körül-
vették az újságárust, aki zavartan fogadta a vö-

— Az ur?
— Azt hisz

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

331.61

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszín

Szerző

Cím

Ötvenezer nyomorgó. II.

Forrás:

Pesti napló

Bp.

1913

11/18

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Ötvenezer nyomorgó.

II.

Gyorsfotográfiák a facérbörzén.

(Saját tudósítónktól.) Pars pra toto: az ötvenezer közül főképp vagy ötöt állítsunk az objektív lencséje elé... Reggel nyolckor már nagyban csoportosulnak a munkaközvetítő intézet új háza, a József-utca 33. szám elé s a szomszédos utcákból egyre szállingóznak oda a szomorú alakok. A legtöbbnek nincs télikabátja és színehagyott felöltőkben, vagy épp kis kabátban didereg az utcán. Egynek-másiknak a mezitelen bokája látszik ki a munkában elnyűtt, térdben domboru megrövidült nadrág szára alul — s ezek az intézet legrégebbi látogatói. Az inség leszedte róluk a rendes ruházatot.

Nemsokára megnyílnak az ajtók s az emberek zsibongva tödülnek a meleg termekbe, ahol ellepik a nagy kályhák környékét. A kaputól jobbra a férfiak, balra a nők helyisége, de a főterem az első emeleten van. Mielőtt fölmennek, néhányan befordulnak a szűk udvarba, ahol nyitott vízvezetéki csapról egy bádognyomógép lóg. Vaslánccal odaerősítve. Ugy isszák a „káposztásmegyerit“.

— Már megint folyani hagyják! — kiált egy szigorú fekete úr, intézeti tisztviselő — folyton pocskolják a vizet!

— Kérem — felel az egyik munkás — valahogy ki kell mosni a poharat. Már négyen kaptak tőle csunyaross betegséget.

— Jó, jó maguk örökösen panaszkodnak...

A nagyteremben állnak persze, mert csak a falak mentén vannak keskeny falócák, ide pedig csak a korán érkezők húzódnak, akik rögtön el is szundikálnak. Az ajtó egyre nyílik, mind sűrűbben érkeznek. Akik eddig a szomszédos kávé- vagy pálinkamérésekben lézengtek, azok jönnek ilyenkor. Nem tétovázhatnak az utcán, mert igazán alig van rajtuk ruha. Ezek az igazi nyomorverte alakok. Vénesen fiatalok és lerongyolódott öregek.

A tágas helyiségben asszonyok húzódnak meg és bár a falon olvashatják, hogy tilos a dohányzás, mégis csak rágyújtanak. Ilyenkor látni, hogy a dohányznak milyen fontos szerepe van az emberek közt. Vannak, akikről szinte biztosan látszik, hogy ma még egy harapást sem ettek, de a pipa vagy a szivarcsutak ott a foguk között. Füst nélkül nem is lehetne úgy várni órákig.

Kint süt a hideg téli nap s az ajtók, ablakok résein besugárzik a helyiségbe. Látszik, amint a vastag füst, a por, a gőz karikázva gomolyog a napsütésben s ebben a terhes levegőben százszámra kavarnak a munkára váró éhes emberek.

— Mióta vár így hasztalanul? — kérdezzük az egyikőtől.

— Tavaly ősz óta — válaszolja. — Közbe napszámot vállaltam, pedig előmunkás is voltam a fegyvergyárban. Most olesó napszám sincs. Tudom, hogy nem kapok munkát, de legalább melegszen.

— Hát éjjel?

— Az Alföldi-hotel-be. (Ez a hajléktalanok egyik menedékhelye.)

Öreg bácsi ül az egyik lóca szélén, kis csomag az ölében. Többször végignézi rajtuk és mi közelebb húzódnak a kályha mellé, mintha melegedni akarnának. Látszik az öregről első pillantásra, hogy vidékről került ide. Szép ősz bajsza van és apróra nyirt ezüstfehér haja. Az arca csontos, szögletes. Paraszt volt nemrég, sküit lehetne rá tenni, de a ruhája átvedlett, uriorma. Persze kopott. A lábán azonban csizma van, ami még otthonról való. Az összes ruhadarabok közt a csizma az, amely legtovább hű a gazdájához.

Az öreg néz még egy darabig, aztán a csomagjában turkál. Kivesz egy szarunyeles borotvát és felém nyújtja:

— Nem veszi meg? Eladnám...

Negyven krajcárta tartotta és meg is vásároltuk tőle. Körülnézett nagy röstelkedve, hogy nem látta-e valaki. Egy kicsit még krárogott, azután fölkel és elment. Nyilván enni akart.

Folyik itt a vásár különben is. Az egyik sarokban rézórát nézegettek az emberek és takálták, hogy mennyit ér. Minél közelebb a délnél, annál inkább előkerülnek a zsebektől a különféle holmik. Borotva, óra, kés, dohánytárcsa, lánc, gyűrű meg sok egyéb apróság. Nem csoda ez itt, senki se találja furcsának...

Vén újságárus nyitott be s odahúzódott, ahol az emberek árulgattak. Alkudozni kezdett. Vöröshaju, szikár emberke ült a közeli lócán és amint meglátta az újságárust, fölpattant:

— Ki innen! Ezt az embert ki kell dobni!

Annyira kiabált, hogy az erek kidagadtak a homlokán.